

knyttede Haand og raabte med en Kraft, saa det rungede oppe under Hvælvingerne:

»Men Hævnens hører Gud til! Ve dem, den rammer — her eller hisset!«

Hans Familje havde nu fundet et foreløbigt Asyl paa Viborgeggen hos en af Fru Stines Slægtninge, mens han selv havde taget Staven i Haand for at fortsætte Kampen mod de vantro Præster som en Slags Vandreprædikant. Til Trods for, at der foruden den uundgaaelige Afskedigelse hang en Trusel om Tiltale for Krænkelser af Kirkefreden over hans Hoved, havde han paany præket Oprør ved et Par Møder, som han maatte holde i Krostuer, da ogsaa Forsamlingshusene var bleven lukket for ham. Han havde her efter endt Tale ladet sin Kasket gaa rundt, og dette Indfald havde et Par af Egnens Aviser gjort lidt Løjer med i en Notits. Men forøvrigt beskæftigede Pressen sig ikke mere med ham. Efter at hans Sag havde givet Bladene kærkoment Stof til nogle Dages Rabalder, gik den i Papirkurven, og det store Publikum havde allerede glemt den for friskere Sensation.

— — Torben skød Papirerne fra sig.

Han havde gennemset dem et Par Gange med skiftende Følelser, snart optaget, snart frastødt, men havde hver Gang tilsidst lagt dem bort med afgjort Ubøhag. Der steg fra den hele Affære en altfor